

ΑΡΓΥΡΟΧΡΥΣΟΧΟΪΑ

Καιρός να αναβαθμιστεί
η σχολή της Στεμνίτσας

ΑΡΓΥΡΟΧΡΥΣΟΧΟΪΑ ΣΤΗ ΣΤΕΜΝΙΤΣΑ

Του Γιάννη Σινάπη

Η τέχνη της αργυροχρυσοχοΐας είναι ταυτισμένη με τη Στεμνίτσα. Η φημισμένη σχολή της έχει βγάλει τεχνίτες που εργάζονται και δημιουργούν σε όλη την Ελλάδα. Σήμερα, θύμα των τελευταίων κρίσεων, η σχολή αργυροχρυσοχοΐας στη Στεμνίτσα, ως μέρος του ΕΠΑΛ Γορτυνίας έχει μικρύνει, έχει αποδυναμωθεί, αλλά έχει τις υποδομές και το ανθρώπινο δυναμικό να αναβαθμιστεί και να μεγαλουργήσει ξανά. Και το αξίζει, όπως μας τονίζουν εκπαιδευτικοί και οι λίγοι μαθητές του.

Βρεθήκαμε στη σχολή, στο εμβληματικό Δημοτικό Σχολείο Στεμνίτσας όπου γυρίστηκε η ταινία "Μάθε παιδί μου γράμματα", - σήμερα είναι ανακατασκευασμένο, σύγχρονο κι ελκυστικό σχολείο μάθησης και δημιουργίας. Όπως μας ενημερώνει η διευθύντρια **Ευαγγελία Ρέππα**, το 1976 οι τεχνίτες Λάμπης Κατσούλης, βραβευμένος από την Ακαδημία Αθηνών και ο Αριστείδης Βλαχογιάννης ξεκινούν να διδάσκουν στη Στεμνίτσα την τέχνη της αργυροχρυσοχοΐας σε μια σχολή, που ανήκε στα Κέντρα Χειροτεχνίας του ΕΟΜΜΕΧ. Από το 1980 η σχολή υπάγεται στο υπουργείο Παιδείας και μετονομάζεται σε ΤΕΣ και ΤΕΕ Στεμνίτσας και σήμερα ΕΠΑΛ Γορτυνίας.

Προσφέρει μαθήματα και πρακτική εξάσκηση σε άρτια οργανωμένα εργαστήρια από έμπειρους εκπαιδευτικούς, αυθεντικούς συνεχιστές σπουδαίων μαστόρων - δασκάλων. Διδασκονται αργυροχρυσοχοΐα, χαρακτική, καρφωτική, σμάλτο, χυτόπρεσσα, σχέδιο, ιστορία τέχνης και μαθήματα

γενικής παιδείας για τους μαθητές που θα αποκτήσουν το απολυτήριο Λυκείου. Το ΕΠΑΛ Γορτυνίας μπορεί να προσφέρει μια ουσιαστική επιλογή απασχόλησης και σε ενήλικες μαθητές, οι οποίοι έχοντας τελειώσει το Λύκειο εδώ και χρόνια. Έχουν τη δυνατότητα να παρακολουθήσουν μόνο τα μαθήματα ειδικότητας και χωρίς άλλη εξέταση ή πιστοποίηση λαμβάνουν το πτυχίο της ειδικότητάς τους.

"Γίνεται μια προσπάθεια να προβάλλουμε το σχολείο όσο γίνεται περισσότερο, ώστε να αποκτήσει την αίγλη που είχε στο παρελθόν", μας λέει η **Ε. Ρέππα** και σημειώνει πως "οι δασκάλους που διδάσκουν την τέχνη, έχουν αποφοιτήσει από το σχολείο τις δεκαετίες του '80 και του '90. Εμαθαν την τέχνη από τους ιδρυτές της σχολής, αγαπούν τον χώρο και είναι η ψυχή του σχολείου". Σε όλη την Ελλάδα υπάρχουν τεχνίτες που έμαθαν την τέχνη στη Στεμνίτσα.

Στην Τρίπολη όλοι σχεδόν οι κοσμηματοπώλες είναι απόφοιτοι αυτού του σχολείου.

Η διευθύντρια μας επισημαίνει ότι "η σχολή αυτή ήταν μοναδική κι εξακολουθεί να είναι μοναδικό το σχολείο, αν υπάρχει άλλο ένα".

Η αργυροχρυσοχόος **Θεοδώρα Σαρακηνιώτη**, από τη Στεμνίτσα, καθηγήτρια του σχολείου και μαθήτρια από τα πρώτα χρόνια λειτουργίας του, θυμάται που το 1976 ο Λάμπης Κατσούλης συνταξιούχος, επέστρεψε στον τόπο του και άνοιξε ένα εργαστήριο, ενώ ο ΕΟΜΜΕΧ έφερε εργαλεία και δημιούργησαν τη σχολή.

"Βλέποντας τον μπάρμπα Λάμπη Κατσούλη να δίνει μορφή και σχήμα σε ένα μέταλλο, μας άρεσε η δημιουργία. Ήταν το όνειρό μας να μπορούμε κάποτε και μεις να φτιάξουμε", μας εκμυστηρεύεται η κ. Σαρακηνιώτη.

Παρατηρεί ότι το 1980 ήταν μαθήτρια και τώρα μετά από χρόνια

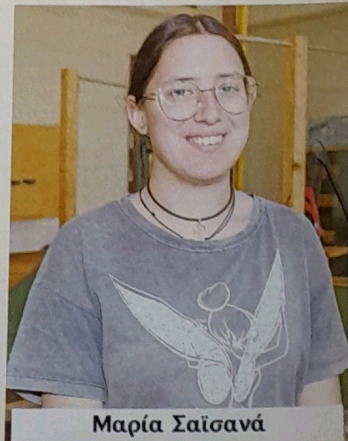
Σπυρίδης Μουτζίδης

Χριστίνα Ανδρέου

Βασιλική Δεληγιάννη

Μαρία Σαΐσανά

ΑΡΓΥΡΟΧΡΥΣΟΧΟΪΑ ΣΤΗ ΣΤΕΜΝΙΤΣΑ

είναι καθηγήτρια αργυροχρυσοχοΐας και προσπαθεί ό,τι έχει μάθει να το μεταδίδει. Μας επιβεβαιώνει ότι μαθητές και συμμαθητές βρίσκονται σήμερα στη Στεμνίτσα και σε όλη την Ελλάδα, ενώ τότε νοίκιαζαν κι έμεναν στη Στεμνίτσα.

Στην έκθεση που υπάρχει στο σχολείο με τις δημιουργίες των μαθητών και κάποιες προσφορές καλλιτεχνών, με τον χρυσό και κυρίως το ασήμι, η καθηγήτρια μας ενημερώνει ότι “μας ενδιαφέρει να προβάλουμε τα έργα τους. Κάθε χρόνο ανανεώνουμε τις βιτρίνες για να δείξουμε και άλλα έργα, γιατί είναι πολλά”.

Για τη σχέση του τόπου με τη συγκεκριμένη τέχνη, σημειώνει πως “όταν σας μιλήσει κάποιος για αργυροχρυσοχοΐα, κατευθύνει το μυαλό του πάει στη Στεμνίτσα. Οι περισσότεροι Στεμνιτσιώτες ήταν αργυροχρυσόχοι ή καμπανάδες ή έκαναν επεξεργασία σε διάφορα άλλα μέταλλα. Το υπόγειο σε κάθε σπίτι ήταν εργαστήριο”.

Κλείνοντας τη συζήτησή μας, η κ. Σαρακηνιώτη τονίζει κατηγορηματικά ότι “αξίζει και θέλουμε να ενισχυθεί το σχολείο”.

Οι λίγοι μαθητές του επιβεβαιώνουν την προσφορά του σχολείου και τις γνώσεις που αποκτούν και τονίζουν πως πρέπει να γίνει ξανά μεγάλο.

Ο **Στρατής Μουμτζής** από τη Μυτιλήνη που έχει νοικιάσει και μένει στη Στεμνίτσα, θέλει να συνεχίσει τη δουλειά του πατέρα του που έχει κοσμηματοπωλείο στο νησί, γιατί έχει κτιστεί με κόπο. “Μου άρεσε και το κόσμημα, στη σχολή μαθαίνω”, μας λέει ο Στρατής και σημειώνει: “Έχω μάθει κάποια πράγματα που ο πατέρας μου δεν ξέρει. Είναι και ο αδελφός μου, που δεν έχει πάει σε σχολή και θα τον μαθαίνω”.

Η **Χριστίνα Ανδρέου** που βρέθηκε στη Μεγαλόπολη για επαγγελματικούς λόγους του συζύγου της, έμαθε για το σχολείο κι επειδή της αρέσουν τα καλλιτεχνικά, δεν έχασε την ευκαιρία. “Είμαι στα μέσα μιας πρωτόγνωρης για μένα διαδρομής και δεν ξέρω τι μπορεί να προκύψει. Δεν φανταζόμουν πόσο μεγάλο είναι το αντικείμενο”, μας απαντά και τονίζει: “Πέρα

από τα εργαστήρια ένιωσα μεγάλη χαρά όταν είδα και την Ιστορία της Τέχνης που μου άρεσε πολύ, αλλά και το ελεύθερο και γραμμικό σχέδιο, που ούτε στα πιο τρελά μου όνειρα δεν είχα φανταστεί ότι θα μπορέσω με δάσκαλο βήμα - βήμα να μάθω κάποια πράγματα. Είμαι πολύ χαρούμενη που ήρθα. Για όποιον άνθρωπο του αρέσουν οι δημιουργίες με τα χέρια, είναι μεγάλη ευκαιρία αυτό το σχολείο. Είναι σαν συνέχεια του τόπου. Βγαίνεις από το σχολείο που έχεις χρησιμοποιήσει τα βασικά εργαλεία του αργυροχρυσοχόου και κάνοντας βόλτα στη Στεμνίτσα, τα βλέπεις μέσα στα μαγαζιά και βλέπεις τους επαγγελματίες που κάνουν αυτή τη δουλειά πολλά χρόνια”.

Η **Βασιλική Δεληγιάννη** από τη Τρίπολη που έχει κατάστημα γκαλερί στη Δημητσάνα, μας λέει πως σκέφτηκε “ότι θα ήταν καλό να παρακολουθήσω και το μέταλλο και το

κόσμημα, για να εμπλουτίσω τις γνώσεις μου πάνω στην τέχνη” και υπογραμμίζει: “Πήρα πάρα πολλές γνώσεις από τους έμπειρους καθηγητές και μπορούμε να εκφράσουμε όλες μας τις σκέψεις και τη δημιουργία. Υπάρχει ένας χώρος στο κατάστημά μου για να προωθήσω και τις δικές μου δημιουργίες”.

Η **Μαρία Σαϊσανά** από την Κόρινθο που έχει νοικιάσει και μένει στη Στεμνίτσα, μας επισημαίνει ότι “το επέλεξα γιατί ήμουν δημιουργικό παιδί. Το ρίσκαρα λίγο, δεν ήξερα πού ερχόμουν. Οι καθηγήτριες με βοήθησαν να νιώσω πιο άνετα”. Μας βεβαιώνει πως “στα εργαστήρια έχω μάθει αρκετά πράγματα” και σημειώνει: “Το σκέφτομαι κι επαγγελματικά. Ό,τι δημιουργικό υπάρχει, κοιτάω να το μαθαίνω. νιώθω λίγο περήφανη, όταν βλέπω ότι έχω πετύχει κάτι. Λέω ότι άξιζε το ρίσκο και ότι αξίζει να έρθει κάποιος εδώ πέρα”.

